

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

מברכים חשון ♦ גליון תקכג ♦ שנה יא

שב"ק בראשית ה'תשפ"ג

דברי אלוקים חיים מרוך רבינו הגה"ק זיע"א

הנה עומדים אנו בשבת קודם יומא דהילולא רבה, של כ"ק מרוך אמו"ר זצוק"ל בעל אור אביגדור זיע"א.

מובא בחיד"א עפ"י דברי הזוה"ק שעיקר עליית הנשמה מדרגה לדרגה הוא בשבת שקודם היא"צ, ועליית הבן למפטיר מסייע ועושה נייחא לנשמת הנפטר (כמ"ש ברמ"א יו"ד סי' שע"ו סעי' ד').

המקור להדלקת נר ביארצייט הוא בדברי הרא"ש שכתב שנוהגים שכל אחד מדליק נר בערב יום הכיפורים, כי כבוד הוא לה' יתברך לכפר על אביו ואמו, שנאמר (ישעיה כד טו): "בְּאָרְיִם כְּבָדוּ ה'". (ארחות חיים, הכל בו והרמ"א) ומכאן נהגו שגם ביום פטירת אביו או אמו מדליקים נרות לעילוי נשמתם, מידי שנה. ובשו"ת כתב סופר כתב, שמנהג זה יש בו מצות עשה של כיבוד אב ואם.

ומעשה היה עם הגה"ק בעל מנחת אלעזר ממונקטש זיע"א ששלח שליח מיוחד לביל יום טוב שני של סוכות להדליק נר על קבר אביו הגאון הקדוש בעל דרכי תשובה זצוק"ל.

כתב רבנו האר"י יש לערוך את היארצייט להורים מידי שנה בשנה, ואפילו אחר מאה שנה. כי בכל שנה ושנה, דנים שוב את הנפטר, בבניו ובנותיו שהשאיר אחריו. אם הם הולכים בדרך ה', מעלים אותו לדרגה גבוהה יותר, ואם חס ושלום להיפך, להיפך.

חו לשון הרה"ק החיד"א זיע"א (רב פעלים ח"ד סוד ישרים סימן ז'): יום האזכרה, אין לו גבול בשנים, ואפילו אם יחיה הבן מאה שנים אחר פטירת אביו או אמו, צריך לעשות כל ימי חייו אזכרה למנוחתם כנהוג, וכבר מצאנו שהעיד רבי חיים ויטאל ז"ל על רבנו האר"י ז"ל, שהיה עושה אזכרה לאביו יותר משלושים שנה משנפטר אביו, כי אביו נפטר בהיותו קטן. וידוע כי אביו היה צדיק וחסיד גדול, ונגלה אליו אליהו הנביא זכור לטוב, ועם כל זה, כל ימיו של רבנו האר"י ערך את האזכרה בשביל אביו, והיינו בשביל העילוי שיתעלה מדרגה לדרגה. נמצא שאין גבול לזה, אלא כל ימיו של הבן צריך לעשות יום הזיכרון למנוחת אביו. וגם דע, כי מלבד העילוי שיהיה לנפש האדם אחר שנכנס לגן עדן בהדרגות, מדרגה אחר מדרגה, הנה עוד יהיה לנפשו דין ומשפט בכל פעם שתעלה ממדרגה למדרגה, ואם כן תמיד יש תועלת לנפש האדם מכח מעשים טובים של בנו, אפילו אחר מאה שנים ויותר. ע"כ.

על כן התכנסנו תלמידים כבנים, להעלות זכרו של כ"ק אמו"ר זיע"א, שכידוע קיים את המאמר: 'במקום שאין איש השתדל להיות איש' וקיבץ אחר השואה את השרידים שונתרו לפליטה וכיהן כרבם בעיר קראלי דאג להם לרוחניות וגשמיות כאחד, עד שהעלה אותם לארצינו הק'.
יה"ר שימליץ טוב בעדינו ונזכה כולנו להתברך בכל הישועות אכ"ר

דברות קודש מרוך רבינו עט"ר שליט"א

בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ (בראשית א.א). הקשה רש"י למה היה צריך להתחיל את התורה בבריאת העולם, לכאורה היה צריך להתחיל מהמצוה הראשונה שנצטוו בה ישראל והיא החודש הזה לכם ומה טעם פתח בבראשית. ועל כך תירץ, משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים. שאם יאמרו אומות העולם לישראל לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גויים, הם אומרים להם כל הארץ הקב"ה בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו, ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו. ובאמת צריך להבין מעיקרא מה שאלת רש"י, הרי ודאי היה צריך לפתוח מבראשית על סיפור בריאת העולם, וברמב"ן הקשה הלא עניין זה עיקר ביהדות שידעו שיש בורא לעולם זהו יסוד ושורש היהדות א"כ ודאי שהיה צריך לפתוח בזה וכיצד שואל רש"י שהיה להתחיל במצות החודש.

ואפ"ל דכונת רש"י כי עיקר ושורש היהדות תלוי ביציאת מצרים וכך גם נאמר בעשרת הדברות אנכי ד' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים (שמות כב). למה לא אמר אשר בראתיך? אלא העניין הזה לא ראו בעיניהם ויכולים הכופרים להתעקש, משא"כ ביציאת מצרים שראו בעיניהם שש מאות אלף הגברים, לבד מהנשים והטף את נפלאות ה' אשר הוא שולט בעליונים ובתחתונים, ובזה אין הכחשה זה גם העבירו לדורי דורות, לכן הקשה רש"י דהיה להתחיל במצות החודש מפני שיצאו בחודש זה ממצרים וראו בעליל כי ה' הוא האלוקים, ולכן גם כל מצוות ה' הם זכר ליציאת מצרים, כי זה שורש היהדות. בזה גם יובן מה שהקשה השפתי חכמים על קושיית רש"י דהלא מצות מילה היא קודם מצות החודש וא"כ מדוע לא שאל רש"י מדוע לא התחילה התורה במצות מילה, והתשובה לכך משום שבה אין זכר ליציאת מצרים, וקושייתו דווקא על מצות החודש שהיא המצווה הראשונה שמזכירה את יציאת מצרים שהיא עיקר האמונה שראינו בחוש את יד הבורא ברוך הוא.

התורה מתחילה עם המילים "בראשית ברא" ואפ"ל שבא לרמז על ג' הדברים שהאדם צריך, בכדי לקיים את התורה שהוא ראשית, א. ברא לשון בריאות והוא הדבר ראשון שהאדם צריך, וכן 'ברא' הוא לשון של בן, כמאמר ברא מזכה אבא, כמו כן 'ברא' הוא לשון 'בר' דהיינו תבואה דהוא מרמז על הפרנסה. ולכן מתחילים אנו מיד אחר חגי תשרי עם המילים בראשית ברא, שאבינו ישפיע עלינו ראשית כל בני חיי מזוני ובה יהיה לנו הרחבת הדעת ללמוד וללמד ולקיים את התורה בשמחה וטוב לבב.

לזכר עולם יהיה צדיק

הדפסת והפצת גליון השבוע

לז"נ נשמת עט"ר מאור עינינו גאון עמינו

אדמו"ר הגה"צ אביגדור זצוק"ל

רבה של העיר קראלי ברומניה

בן רבינו הרה"צ ר' משה מטשערטעז זיע"א

לרגל יומא דהילולא ב' דר"ח חשון

ת.נ.צ.ב.ה

פניני חיים

בראשית ברא (א, א)

אומרים בתפלה "המחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית", והלא אין אנחנו רואים שום חידוש, כי כמו שהי' אתמול כך הוא היום. אבל רבותינו ז"ל אנשי כנסת הגדולה והנביאים המה השיגו וראו בגודל רוח קדשם חידוש של מעשה בראשית של כל יום, ודרשת רש"י ז"ל על הכתוב (תהלים יט) יום ליום יביע אומר וכו', מעשה בראשית מתחדשת מיום אל יום וכו' עיי"ש, לכן תיקנו זה הנוסח בתפלה. ולא עוד אלא אדם בעצמו שנקרא עולם קטן, ג"כ נעשה ברי' חדשה בכל יום.

טהרת הקודש

הלא את תטיב שאת ואם לא תטיב לפתח חטאת רובץ (ד), הנה פסוק זה קריאה היא שקורא ה' אל כל איש ישראל לאמר לו כי אם תרצה לקבל עליך נועם עול התורה ולהטיב מעשיך אזי יערב לך לחיכך ואם לא תרצה אזי מרוב עוונותיך וטמטום הלב הנגרם מזה יהיו כל הזמנים בהם תעמוד לפני ה' בעסק תורה ותפילה יהיו עליך כמשא כבד. וכה יתפרש הכתוב הלא אם תטיב מעשיך, תוכל שאת את כל התורה ותפילה וקדושה על שכמך ולא יכבדו עליך כמשא, אולם ואם לא תטיב דרכיך אזי לפתח - היינו שערי לבבך ומוחך יהיו פתוחים לכל מיני חטאת ועוונות, ועל ידי כך בעת עסק התורה ותפילה תהיה רובץ על מקומך בלי יע חיע וכמו להבדיל כלב וחיה שרובץ על טרפו.

חוקי חיים

בראשית ברא אלוקים את (א, א)

את ר"ת אמונה תמימות בא לרמז שראשית כל, ברא אלוקים את אמונה ותמימות, שבהם יכולים אנו להתעלות, הן כשאנו עוסקים בשמים דהיינו רוחניות, והן כשאנו עוסקים בארץ דהיינו גשמיות.

רבינו ז"ע ב' אור אביגדור

ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלקים לעשות (בראשית ב, ג).

ומפרש הרה"ק בעל תפארת שלמה זצ"ל דהנה אנו אומרים מעין עולם הבא יום שבת מנוחה. היינו שבכל שבת בא לאדם הישר התעוררות קדושה ממה שיהיה לע"ל ב"ב שהוא עוה"ב יום שכולו שבת וכמבואר כן בספה"ק... זהו ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו פי' שעשה הברכה ליום השביעי גם בהגלות להמשיך לו קדושה בלב שלם לישראל ממה שיהיה לעתיד בסוף כל הימים כי בו שבת מכל מלאכתו שיתבטל הכל רק ונשגב ה' לבדו ביום ההוא והוא יום שכולו שבת ומנוחה לחי עולמים. זהו ויקדש אותו גם עתה מהקדושה אשר בו שבת מכל מלאכתו ביום שכולו שבת מכל אשר ברא אלקים לעשות

שפת הים

מאות כבר נושעו! ומה איתך?

רוצים גם ישועה? יש לכם שמחה, אזכרה וכו' תרמו! וקחו חלק בהפצת המעיינות של

מרכז "אמונת חיים" קראלי

כתובת לתרומות תגובות ולקבלת הגליון

רח' דב גור 20/23 אשדוד טל. 08-8659931

באימייל: 3118494@gmail.com

עובדות חיים

וישבות ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה (ב, ב)

הברון רבי שמעון וואלף רוטשילד (המכונה 'דער פרנקפורטער רוטשילד' שהיה אצלו תורה וגדולה במקום אחד) מוחזק היה לירא שמים וירא חטא, זהיר בקלה כבחמורה. פעם אחת, ובשבת היה מעשה, נזדמן למקום אחד עם רב אחד מגדולי הדור הציץ בו הרב, וראה ששערותיו אינן סדורות לו, מחמת איסור תסרוקת בשבת'. אדוני הברון' - אמר הרב - 'מר ושכמותו מותרים לכל הדעות בתסרוקת בשבת, הואיל וצריכים הם למלכות'. 'חוששני' - חייך הברון - 'שאני איני בכלל היתר זה, שכן לא אני צריך למלכות אלא מלכות צריכה לי'.

יצר לב האדם רע (ח, כא)

הרה"ק רבי פינחס מקוריץ נכנס פעם אחת לבית מדרשו ומצא את החסידים שרויים בדיון ער. "על מה אתם משוחחים?", שאל. "מדברים אנו על עורמתו של יצר הרע הרודף אחרינו", השיבו החסידים. נענה רבי פינחס ואמר: "אל תדאגו, טרם הגעתם למדרגה זו שהיצר ירדוף אחרים, לפי שעה אתם רודפים אחריו". "כי האדם עץ השדה". מעשה בעשבים ועצים שהיו עומדים כל אחד במקומו והיה מלאך ממונה על כל אחד מהם ואומר לו 'גדל'. היו שם ארבעה שלא היו להם מלאכים. כלומר שלארבעה אלו לא היה מלאך ממונה על כל אחד להשגיח עליו ולהגיד לו גדל. רק השם יתברך לבדו הוא המשגיח שלהם.

ביאורי חיים

הרה"ג גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
מו"צ בק"ק קראלי ומח"ס גם אני אודך

בפרשתנו פרשת בראשית (ג, ז) כתוב: ויתפרו עלה תאנה ויעשו להם חגורות.

פירש רש"י: "עלה תאנה - הוא העץ שאכלו ממנו. בדבר שנתקלקלו בו נתקנו".

בספר מרפסין איגרי בפרשתנו הקשו, ז"ל: קשה: במסכת ראש השנה (כ"ו ע"א) מובא: "אמר רב חסדא: מפני מה אין כהן גדול נכנס בבגדי זהב לפני ולפנים לעבוד עבודה, ? לפי שאין קטיגור נעשה סניגור". מטעם זה גם פסלה המשנה (שם) לתקוע בשופר העשוי מקרן של פרה, לפי ש"אין קטיגור נעשה סניגור".

כיצד, אם כן, יתכן לומר שאדם וחיה תפרו חגורות מן העץ שממנו אכלו משום ש"בדבר שנתקלקלו בו נתקנו", הלא אדרבה, היה להם להימנע מלהשתמש בעץ בו חטאו, שהרי "אין קטיגור נעשה סניגור", ?

כיצד שני מושגים אלו - "בדבר שנתקלקלו בו נתקנו", ו"אין קטיגור נעשה סניגור" - עולים בקנה אחד, ? עכ"ל.

(א) תירצו שם בשם הגרש"ז ברוידא: כאשר בא האדם לעבוד עבודת ה', וחפץ בריצוי לפני ה', כמו בעבודת כהן גדול ביום הכיפורים ובתקיעת שופר, לא טוב לו שיזכיר עוונותיו בשעה שרוצה לסגור, שהרי "אין קטיגור נעשה סניגור" לפני ה'.

אך כשהאדם בינו לבין עצמו, כאדם הראשון וחיה אחר החטא, שראוי שיזכירו לעצמם חטאם לצורך החרטה והתשובה, הרי אין לך זכרון טוב יותר לחטא שגרם להם לכסות את עצמם - יותר מאשר התכסות בעלים מאותו העץ שפגמו בו, כי זה גורם לחוש טוב יותר עד היכן תוצאת החטא מגיעה. לכן בכי האי גוונא אמרינן: "בדבר שנתקלקלו בו נתקנו". (עכ"ד)

(ב) עוד תירצו שם בשם מרן הגר"ח קניבסקי: שהנה הדיון של "אין קטיגור נעשה סניגור" נאמר רק בעבודת פנים בבית המקדש, וכמבואר בדברי הגמרא בראש השנה שם. (עכ"ד)

(ג) לענ"ד י"ל בס"ד שדייקא בראש השנה ויום הכיפורים שהם ימי דין, שייך המושג של "אין קטיגור נעשה סניגור", כי בימים אלו יש מקטרג שמנסה להזכיר מה שעשו, ולא שייך להביא דבר זה שעשו בו חטא, כדי לעורר בזה זכויות, אולם בשאר ימות השנה, אדרבה יש מושג "בדבר שנתקלקלו בו נתקנו", וכעין שאמרו חז"ל (יומא פ"ו ע"ב) היכי דמי תשובה, באותו פרק, באותו מקום. והבן.

קול קראלי 074-7962278

נעימות התיים

בזעת אפיק תאכל לחם" (ג, יט)

ר' יהודי פלוני, עבד במלאכתו שעות רבות בכל יום, אך, כמו רבים אחרים, לא הצליח להתעשר. היתה לו מכר עגמת נפש גדולה. קם ועשה מעשה. הוא נכנס לחדרו של אחד מגדולי הרבנים החסידיים, כך מספרים. היהודי היקר דן עמד על יד השולחן בחדר הרבי כשפניו עגומות מצער, פתח ואמר: "נסיתי פה, הלכתי לעבוד כאן ושם, ואף על פי כן ההצלחה לא מאירה לי פנים – רבי, א עצה! איך וויל א עצה, רצוני בעצה" עיניו נצצו מדמעות. הרבי לא הביט בו הרהר מספר דקות. הגביה את עיניו ואמר: "אני יודע על מצבר, כבר חשבתי עליך כמה פעמים, ועתה אם תשמע לעצתי, עשה כך – ביום חמישי מתקיים 'יום השוק' בעיירה הסמוכה, לך לשם – וד' יהיה בעזרך. הרבי שתק שניה קצרה הוסיף וסיים: "כשתשוב תספר לי מה היה שם". היהודי קד קידה ויצא את בית הרב. כשפסע בשביל היוצא מהבית הרהר לעצמו, מי יודע מה הרבי ראה בעיניו הרחוקות, אולי צפה באליהו הנביא שיעמוד בשוק כאחד הירקנים והוא זה שיושיע אותי עם כמה מטבעות זהב וכו', אולי מופת אחר, מי יודע מה רצונו של הרבי. באותו ליל חמישי לפני הנסיעה לשוק הוא לא ישן כל הלילה מהתרגשות.

ובבוקר השכם יצא לדרך, אפילו לא לקח עמו אוכל. השמחה השכיחה ממנו את הכל. הוא הגיע לרחבת השוק בשעה תשע בבוקר. התיישב על אחד האבנים בפתח השוק לנוח מעמל הדרך, ולאחר דקות ספורות מיהר לעמוד על רגליו והחל להסתובב בסמטאות השוק הלך ושוב. חצי שעה, שעה, שעתיים. כשעברו שעתיים מעלה, השמש כבר יקדה לו על ראשו ופיו החל להתייבש. אפילו שתיה לא היתה לו. עד הצהריים לא התחדש לו שום רמז בכוונתו של הרבי. בשעת חצות הוא התעייף והחל לצעוד בקוצר רוח.

ר' יענק'ל פסע מסמטה לסמטה ומדוכן לדוכן ולא ראה משהו מיוחד שתה' לו אפשרות לתלות בו תקוה כל שהיא, "הרבי משטה בי" החלו המחשבות מנקרות לו במוחו, גם הרעב צבט במעיו והראש אמר "ר' יענק'ל עד מתי תסתובב כאן בחוסר מעש". לאחר מחשבה קצרה אמר לעצמו "כיון שהרבי אמר לי ללכת לשוק ולא שאלתי

אותו כמה זמן להיות בשוק, אולי כדאי לי להמתין עוד קצת". הוא התאמץ ונשאר עוד כשעה וחצי, שעתיים. אך לא גילה את הסוד ולא ידע מה הרבי רוצה ממנו. ואז הרעב והתשישות נהפכו אצלו לכעס. הוא תפס את רגליו ועזב את המקום בכאב לב.

ר' יענק'ל א'ערליכער איד עלה על עגלה שיצאה ראשונה מהעיר ושקע בתוך עצמו מאוכזב ומדוכך – "אני עוד אצעק בבית של הרבי, מה הוא שלח אותי לכאן, מה הרבי רוצה מיהודי ביש מזל כמותי, אני לא אוותר". יהודי רחב ממדים שישב בעגלה במושב הסמוך למקומו נרדם ושמט את ראשו על כתפו, ר' יענק'ל נבהל והתעורר ממחשבותיו הכעוסות. אדהכי והכי הנסיעה הגיעה אל קיצה. העגלה נעצרה בקצה העיירה. הוא נטל את רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו ופסע בזריזות לתפילת מנחה, משם יצא מהר אל בית הרבי שהיה סמוך לבית הכנסת. "או הו, שלום עליכם" הושיט לו הרבי ידו לשלום "בבקשה הכנס נא, בא עמנו". רגליו נשרכו אחרי הרבי בנדנדוד של כעס עצור. הוא התיישב ליד השולחן בלי לבקש רשות. הרבנית הגישה כוס תה, הם לגמו יחד בשתיקה כמה לגימות, רוחו שבה אליו, ואז הרבי שאל: "נו מה בפיכם מיין טייערע ר' יענק'ל". "הייתי היום בשוק של העיירה". "אה, מיהרתם, כבר נסעתם, סימן שאתם – – לתומי חשבתי שתסעו רק עוד שבוע שבועיים". "מה זה משנה, העיקר שכבר נסעתי. אבל באמת אבקש מחילה, ימחל לי הרבי, – הסתובבתי בשוק רעב וצמא, לא ראיתי ולא שמעתי מאומה מלבד רוכלים יהודים ובעיקר גויים רעים וטובים, פירות וירקות, אוכל סחורות, גניבות לרוב, הרבה צעקות ומריבות וכו', וכי הרבי לגלג עלי", "לא ראית שם כלום", "מאומה". "הלכת בשוק כולו, לפניו ומצדדיו ולא ראית משהו יוצא דופן". "מה יש לראות בשוק, למה הרבי זורה לי מלח על הפצעים בשאלות, ראיתי רק סוסים וחמורים ובני אדם שחלקם מתנהגים כחמורים". "אל נא תכעס. שום דבר שלא היית רגיל אליו, לא ראית". ר' יענק'ל ל להמתה כמה לגימות נוספות, הרבי ייש לו מצלחת המזונות ואז לפתע נ ואמר: "דבר אחד מעניין ראיתי, אפילו התפלאתי". "מה, מה", "הנה אספר: הסוחרים, בעיקר סוחר התבואה, באו לשוק עם

עגלות רתומות לסוסים. הם קשרו אותם בצידו הדרכים מהברזל התפוס בפיהם אל העצים שבצידו השביל. כל סוס לעץ אחר. וכיון שביום כזה אין להם זמן לחשוב על הסוס, והסוס הרי זקוק לאוכל, הם עשו דבר פשוט. מתחת לראשו של כל סוס הניחו כעין תיק גדול מבד, בו הניחו תבואה לרוב ועזבו את הסוס לנפשו, שיאכל וישבע, יאכל ושוב יאכל כל היום עד הערב. ר' יענק'ל ראה שהרבי מתעניין בסיפור, אז הוא המשיך לספר את כל פרטי הפרטים, עם כל הגישמאק: "והנה, מיד בתחילת היום, הסוסים ראו מצדדיהם דברים המושכים את העין – ירקות השוק מכל המינים, אבטיחים ושאר ירקות, ריח אוכל עלה באפם והם ניסו לנתק את עצמם לעבר הירקות, הם משכו בכח במטרה לסובב את הראש לעבר הדוכנים, אך כיון שהיו קשורים לא הצליחו ואדרבה, רק פצעו את עצמם בכל משיכה ומשיכה, במשך שעה ארוכה עשו כך עד שדם החל זב מהם". "אם הרבי רוצה אמשיך לספר עוד".

"ספר נא, זה מה שרציתי לשמוע" "משלא עלה בידם התיישבו הסוסים במקומם בשמש הלוהטת. כשנרגעו ממלחמתם האבודה, ראשם, של הבהמות נשמט באופן טבעי קדימה – נדחף פנימה לתיק האוכל. הם מצאו אוכל שהיה מוכן להם, קש ותבן (אוכל פשוט) אבל בשפע, ואז החלו לאכול ולשובע. לאחר שסיימו נעמדו, שוב ניסו לתלוש את עצמם, נפצעו, וחוזר חלילה – התיישבו ואכלו תבן וקש".

שתק הרבי ושתק החסיד, הסתכלו זה מול זה ואז הבחין החסיד בדמעה שנצצה בעיניו הרחימאיות של הרבי. פתח הרבי ואמר: אה, ר' יעקב יקירנו, הנה ראית הכל! את הכל! – אנו ובנינו ובני בנינו יהיה מי שיהיה, קשורים אנו. – הקדוש ברוך הוא הוא ורק הוא, זן ומפרנס. למה לטרוח לחינם יותר מהצורך למה למשוק, לסבול, לכאוב ולהיפצע, הכל מוכן מראש למשך כל היום בתיק המלא – שבסוף מגיעים אליו בעל כורחנו. הנה לנו מוסר השכל.

המדור לע"נ

הגה"צ רבי משה זצ"ל

ב"ר מרדכי ובער צוק"ל

ת.נ.צ.ב.ה

עולו ואתכנשו להילולא דצדיקיא

לאור הישועות והניסים והנפלאות

בהם ראו ונושעו

פוקדי הקבר בפרט ביומא דהילולא

של המנורה הטהורה, פועל הישועות

הצדיק מקראלי

מורינורבינו עטרת ראשינו

אביגדור בן ר' משה

החל בא' חשון ב' דראש חודש

תתקיים אי"ה

בערב ראש חודש חשון

מעמד ישועות

עליה המונית ותפילות רבים

בציון הקדוש

במרומי הר הזיתים

חלקת גניזת סת"ם גוש ב'

רחמנא אידכר לן בזכותא דרעיא מהימנא